

Arrest

nr. 258 113 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2020 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Spaanse schoonzus.

Op 11 februari 2021 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 28.09.2020 werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): Y.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1973

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] KORTRIJK

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.09.2020 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde H. H. R., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.02.2020 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd
- Stortingen vanwege een derde persoon, de broer van betrokkene, de echtgenoot van de referentiepersoon, aan betrokkene in Marokko dd. 31.01.2017, 24.05.2017, 10.01.2018, 08.03.2018, 16.05.2018, 11.06.2018, 08.08.2018 en 29.10.2018. Deze stortingen zijn op zich te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.
- Verklaringen op eer van de referentiepersoon waarin hij stelt dat hij betrokkene onderhoudt en dat betrokkene in Marokko werkloos was en geen beroep uitoefende; verklaring op eer van een derde persoon die stelt dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres wonen wanneer zij aanwezig zijn in Marokko en verklaring van een derde persoon die stelt dat betrokkene regelmatig samen met betrokkene naar wedstrijden komt kijken in Kortrijk. Aangezien het gesolliciteerde karakter van dergelijke verklaringen niet kan worden uitgesloten en verder geen bijkomende objectieve en verifieerbare documenten ter staving van deze verklaringen wordt voorgelegd, kan hier in het kader van de huidige(sic) aanvraag(sic) gene(sic) rekening mee worden gehoduen (sic).
- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (kinderbijslag) en een derde (loonfiches van haar echtgenoot). Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook hebben deze stukken betrekking op de situatie in België.
- « Attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n° (...) dd. 12.08.2020-11.2019 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- *Uittreksel van het strafregister en attest van ongehuwde staat op naam van betrokkene*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert september 2017 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 28.09.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.09.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Art. 47/1 Vr.W. stelt :

‘ Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1°[...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie ;

3°[...]’

Art. 47/3 § 2 Vr.W. stelt :

‘ De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ’

2. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag volgende stukken voorgelegd :

2. 1. Een achttal bewijzen van geldoverschrijvingen, uitgevoerd door de broer van verzoeker - de echtgenoot van de referentiepersoon - aan verzoeker, op de data van 31.01.2017, 24.05.2017, 10.01.2018, 08.03.2018, 16.05.2018, 11.06.2018, 08.08.2018 en 29.10.2018.

Het gaat hier om geldstortingen die door het gezin van de referentiepersoon uitgevoerd werden ten behoeve van verzoeker, die op dat ogenblik in Marokko verbleef, en die ten genoegen van rechte aantonen dat verzoeker in Marokko ten laste was van (het gezin van) de referentiepersoon.

2.2. Een verklaring op erewoord van de vader van verzoeker, L(...) M(...), waarbij deze laatste op erewoord verklaart dat zijn zoon, m.a.w. verzoeker, in Marokko werkloos was en geen beroep uitoefende. Dit wijst voldoende erop dat verzoeker in Marokko onvermogen was, wat overeenstemt met het feit dat hij ten laste was van een ander persoon, en dit was in casu zijn vader en/of het gezin van de referentiepersoon, die verzoeker financieel steunde, zoals blijkt uit de geldoverschrijvingen ten behoeve van verzoeker (zie supra, punt 2.1).

2.3. Een ‘attestation de non imposition à la TH (taxe d’habitation) et à la taxe TSC (taxe de services communaux)’, op 12 augustus 2020 opgesteld door de ‘Direction Générale des Impôts’ van Jerada, Marokko.

Het betreft hier een officiële verklaring van een overheidsdienst in Marokko,

De bestreden beslissing stelt dat deze verklaring werd opgesteld op basis van een verklaring van eer van verzoeker, en daarenboven waarschijnlijk een gesolliciteerd karakter vertoont.

Vooreerst kan niet aanvaard worden dat dit document louter op een verklaring op eer van verzoeker gebaseerd is ; een overheidsadministratie heeft toch de kennis van de relevante feitelijke gegevens, en zal geen document opstellen dat in strijd is met deze gegevens.

Verder is het niet omdat een document bij een administratie opgevraagd wordt, dat het zijn bewijskracht zou verliezen : dat een document gesolliciteerd is, doet immers niets af van de bewijswaarde ervan. Als men in België in een procedure voor de Rechtbank van eerste aanleg een echtscheiding wil bekomen, dient men attesten van woonst en nationaliteit, een afschrift van de huwelijksakte, uittreksels van geboorteakten, e.d. voor te leggen. Al deze akten dienen gevraagd te worden bij de Dienst Bevolking van de respectieve gemeenten, en vertonen aldus een ‘gesolliciteerd karakter’. Nochtans zal geen enkele Rechtbank de bewijswaarde van deze documenten in twijfel trekken omdat ze een ‘gesolliciteerd karakter’ hebben.

2.4. Ook de andere documenten en verklaringen die verzoeker voorgelegd had, hebben een zekere bewijswaarde. Er kan aangenomen worden dat deze documenten en verklaringen, afzonderlijk beschouwd, onvoldoende bewijskrachtig zouden zijn, maar deze documenten en verklaringen, samen genomen, vormen toch een voldoende bewijs van het feit dat verzoeker in Marokko ten laste was van (het gezin van) de referentiepersoon.

Er kan nog erop gewezen worden dat art. 47/3 § 2 Vr.W. stelt dat de documenten die aantonen dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon, burger van de Unie, bij voorkeur maar niet

noodzakelijkerwijze moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst van de verzoekende partij, en dat het feit dat men ten laste is van deze referentiepersoon, bewezen kan worden 'met elk passend middel'.

Het gaat uiteraard om een afweging en een appreciatie van de bewijskracht van deze documenten en verklaringen, en de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoeker hebben dienaangaande een andere mening.

Verzoeker heeft alle vertrouwen erin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de mening van verzoeker dienaangaande zal delen en verzoeker zal bijtreden, en oordelen dat de voorgelegde documenten en verklaringen voldoende aantonen dat hij in Marokko ten laste was van (het gezin van) zijn schoonzus H. H. R., van Spaanse nationaliteit, burger van de Unie, die gehuwd is met de broer van verzoeker."

Verzoeker wijst erop dat hij een achttal bewijzen van geldoverschrijvingen heeft voorgelegd, die werden uitgevoerd door de echtgenoot van de referentiepersoon, toen verbleef verzoeker in Marokko. Verzoeker meent dat hij hiermee ten genoegen van recht heeft aangetoond dat hij ten laste was van het gezin van de referentiepersoon. Verder vervolgt verzoeker dat hij ook een verklaring op eer van zijn vader heeft voorgelegd waarbij deze laatste op erewoord heeft verklaard dat zijn zoon in Marokko werkloos was en geen beroep uitoefende. Dit wijst volgens verzoeker op afdoende wijze op zijn onvermogen, hetgeen overeenstemt met het feit dat hij ten laste was van zijn vader of van het gezin van de referentiepersoon, zoals blijkt uit de geldoverschrijvingen.

Vervolgens wijst verzoeker op het "attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux" van 12 augustus 2020 opgesteld door de "direction générale des impôts" van Jerada te Marokko. Verzoeker aanvaardt niet dat dit attest louter op basis van een verklaring op eer gebaseerd is. Hij meent dat een overheidsinstantie kennis heeft van de relevante feitelijke gegevens en geen document zal opstellen dat in strijd is daarmee. Hij betoogt ook dat het niet is omdat een document bij een administratie opgevraagd wordt, dat het zijn bewijskracht zou verliezen, met andere woorden het gesolliciteerd karakter doet niets af aan de bewijswaarde ervan. Verzoeker maakt de vergelijking met een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg waarbij men attesten dient voor te leggen van woonst en nationaliteit, een afschrift van de huwelijksakte, enz. indien men een echtscheiding wil bekomen. Al die documenten moeten gevraagd worden bij de dienst bevolking van de respectievelijke gemeenten en vertonen dus een gesolliciteerd karakter, nochtans zal geen enkele rechtbank van eerste aanleg die stukken in twijfel trekken wegens een gesolliciteerd karakter. Verzoeker vervolgt dat ook de andere documenten en verklaringen een zekere bewijswaarde hebben en dat deze stukken, samen genomen, een voldoende bewijs vormen dat hij in Marokko ten laste was van het gezin van de referentiepersoon. Tot slot stipt verzoeker nog aan dat blijkens artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het feit dat men ten laste is kan bewijzen met elk passend middel.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]."

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De Raad stipt aan dat het in het annulatiecontentieux niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de voorgaande bepalingen blijkt dat op grond van de Vreemdelingenwet slechts een verblijfsrecht aan verzoeker kan worden toegekend indien hij aannemelijk maakt dat hij ten laste is van zijn Spaanse schoonzus of dat hij deel uitmaakt van haar gezin.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet vormen de omzetting van artikel 3, lid 2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden (hierna: de Richtlijn vrij verkeer). Dienaangaande heeft het Hof van Justitie in een arrest van 5 september 2012, Secretary of State for the Home Department t. Rahman, C-83/11 enkele krijtlijnen uiteengezet.

Zo stelt het Hof onder meer:

“37

In dit verband zij eraan herinnerd dat, zoals in het antwoord op de eerste en de tweede vraag is uiteengezet, de lidstaten over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wat de omstandigheden betreft die in aanmerking moeten worden genomen bij het onderzoek van de aanvragen tot binnenkomst en tot verblijf die zijn ingediend door de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde familieleden van een burger van de Unie.

38

Zoals de advocaat-generaal in punt 105 van zijn conclusie heeft opgemerkt, mogen de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland.”

En in het dictum:

“Als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Uit het voorgaande blijkt dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan volgens het Hof in het land van herkomst, waaronder wordt verstaan de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. De nauwe en duurzame familiebanden betreffen ‘bijzondere feitelijke omstandigheden’ zoals o.m. financiële afhankelijkheid of het ‘behoren tot het huishouden’. Verder benadrukt het Hof van Justitie ook dat de lidstaten over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wat de omstandigheden betreft die in aanmerking moeten worden genomen bij het onderzoek van de aanvragen tot binnenkomst en tot verblijf die zijn ingediend door deze “andere” familieleden.

Volgens de gemachtigde heeft verzoeker niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van zijn Spaanse schoonzus en dit van in het land van herkomst, noch heeft hij aangetoond deel uit te maken van het gezin. Verzoeker betwist dat hij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van in het land van herkomst van het gezin van zijn Spaanse schoonzus.

Waar verzoeker verwijst naar de geldstortingen betwist de gemachtigde niet dat er geldstortingen voorliggen van de echtgenoot van de referentiepersoon op de data die verzoeker opsomt. Hij stelt evenwel dat die stortingen te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs en dat niet is aangetoond dat verzoeker op die bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud. De Raad acht dit standpunt niet kennelijk onredelijk. Alleen in het jaar 2018 liggen immers relatief regelmatige stortingen voor. Dit kan niet gesteld worden van de andere jaren, terwijl de aanvraag pas is gebeurd op 28 september 2020, dag waarop verzoeker ook is gedomicilieerd bij betrokkene.

Verder heeft een verklaring op erewoord van de vader van verzoeker waarin deze stelt dat verzoeker werkloos was en geen beroep uitoefende, inderdaad een geringe bewijswaarde door de aard van het document. Dat de gemachtigde over dit attest stelt dat het een gesolliciteerd karakter heeft, kan de Raad wederom niet kennelijk onredelijk achten. Verder stelt verzoeker zelf in het verzoekschrift dat hij door zijn vader en/of het gezin van de referentiepersoon financieel werd gesteund. Verzoeker lijkt hier

minstens deels mee te stellen dat hij niet volledig ten laste was van de echtgenoot van de referentiepersoon, maar van een andere persoon, zijn vader, die zelf in Marokko verblijft.

Aangaande de "Attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n° (...) - dd. 12.08.2020/21.11.2019" vanwege de Marokkaanse autoriteiten heeft de gemachtigde dit attest niet aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen, op twee gronden. Enerzijds omdat het attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene, maar ook omdat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft. Wederom vindt dit standpunt steun in de stukken van het dossier. In de vertaling van het "attest van geen belasting op de onroerende voorheffing en gemeentelijke diensten" van 12 augustus 2020 staat inderdaad vermeld dat het gaat om een "verklaring op eer door de betrokkene op 12/08/2020". Verder blijkt inderdaad dat het enkel betrekking heeft op de "onroerende voorheffing en gemeentelijke diensten". Hieruit heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze afgeleid dat dit attest niet uitsluit dat verzoeker nog inkomsten kan hebben.

Verder kan de Raad volgen dat een document dat bij een overheid wordt opgevraagd, en dus gesolliciteerd is, daarom niet zijn bewijswaarde verliest. Echter, er is wel een verschil tussen een attest dat wordt opgevraagd en een attest dat wordt opgevraagd én uitdrukkelijk vermeldt dat het uitgaat van een verklaring op eer door de betrokkene zoals in dit geval. Bijgevolg overtuigt het betoog van verzoeker in casu niet.

Waar verzoeker nog stelt dat de andere documenten en verklaringen afzonderlijk genomen misschien onvoldoende bewijskrachtig zijn, doch wel in hun geheel bewijzen dat verzoeker in Marokko ten laste was van het gezin van de referentiepersoon, kan de Raad evenmin volgen. De gemachtigde heeft immers niet enkel ieder stuk afzonderlijk op zijn merites beoordeeld, maar eveneens op basis van het geheel van de elementen gesteld dat niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie. De Raad acht dit standpunt niet kennelijk onredelijk. Verder stipt de gemachtigde ook aan in de beslissing dat de referentiepersoon reeds sedert september 2017 in België verblijft, verzoeker betwist dit niet. Pas drie jaar later, op 28 september 2020 heeft verzoeker om gezinshereniging verzocht, zodat niet blijkt dat van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon sprake kan zijn. De doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, omgezet in onder meer de bepalingen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin om het vrij verkeer van de Unieburgers te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een Unieburger of aan een persoon die ten laste is van deze Unieburger zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de Unieburger wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. In casu blijkt duidelijk niet dat het vrij verkeer van verzoekers Spaanse schoonzus om zich in België te vestigen werd belemmerd door het feit dat verzoeker haar niet kon vergezellen.

Tot slot stipt verzoeker nog aan dat volgens artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet het feit dat men ten laste is met elk passend middel kan bewijzen. Hij erkent evenwel ook dat een afweging en appreciatie van de bewijskracht van de documenten en verklaringen moet gebeuren. In casu ontkent de gemachtigde niet dat het ten laste zijn met elk passend middel kan worden bewezen, hij heeft inderdaad alle stukken en verklaringen op hun merites beoordeeld en is tot de conclusie gekomen dat het ten laste zijn niet afdoende is aangetoond. De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde daarbij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van artikel 47/1 of artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES